

ปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการกำหนดนโยบายต่างประเทศสิงคโปร์

ขอบเขตของการศึกษาปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการกำหนดนโยบายต่างประเทศสิงคโปร์ในบทนี้ ผู้เขียนมุ่งศึกษาปัญหาใหญ่สองปัญหาคือ เรื่องสถานการณ์ทางการเมืองในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ และอิทธิพลของประเทศมหาอำนาจในภูมิภาคนี้ เพราะมีผลกระทบโดยตรงต่อการกำหนดนโยบายของสิงคโปร์

๕.๑ สถานการณ์ทางการเมืองในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์

๕.๑.๑. เกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน ตามลักษณะที่ตั้งทางภูมิศาสตร์สิงคโปร์ถูกล้อมโดยเพื่อนบ้านสองประเทศ คือ อินโดนีเซียและมาเลเซีย ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบขนาดพื้นที่และจำนวนประชากรแล้ว สิงคโปร์มีขนาดเทียบเท่ากับจังหวัดใดจังหวัดหนึ่งของประเทศเพื่อนบ้านของตนเท่านั้น (อินโดนีเซียมีพื้นที่ ๕๗๕,๘๘๖ ตารางไมล์ พลเมือง ๑๓๑,๗๑๒,๕๐๐ คน มาเลเซีย ๑๒๘,๘๓๐ ตารางไมล์ พลเมือง ๑๑,๓๘๒,๕๐๐ คน แต่สิงคโปร์มีพื้นที่เพียง ๒๖๘ ตารางไมล์ และมีพลเมือง ๒,๑๘๖,๕๕๐ คน) ^๑ ดังนั้นสิงคโปร์จึงอยู่ในลักษณะที่ถูกกลืนได้ง่าย หากประเทศเพื่อนบ้านมีนโยบายคุกคามสิงคโปร์

สำหรับอินโดนีเซีย คงได้กล่าวมาแล้วว่า เมื่อคราวสิงคโปร์เข้าร่วมในสหพันธ์มาเลเซียในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ ประเทศนี้ได้ดำเนินนโยบายเจริญผูกพันกับการรวมกันอย่างจริงจัง โดยอินโดนีเซียได้ตัดความสัมพันธ์ทางการทูตและการค้ากับทั้งมาเลเซียและสิงคโปร์ นอกจากนั้นยังได้ส่งหน่วยกองหนุนเข้าไปบ่อนทำลายในมาเลเซีย ซึ่งประกอบด้วยทหารพลร่มพร้อมอาวุธครบครันจำนวน ๓๐ คน เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ค.ศ. ๑๙๖๔ แต่ทางการมาเลเซียไหวทันและประท้วงอย่างรุนแรง

^๑ Statistical Year Book for Asia and the Pacific 1974, op.cit., pp.140, 236, 352.

ในขณะนั้นความมั่นคงสหประชาชาติ^๒ ส่วนทางคาบสมุทรอินโดจีนีเยนส่งหน่วยกอกวน
เขาไปบนท่าหลายประมาณ ๒๐ คน มีการวางระเบิดหลายจุดในสิงคโปร์ทำให้ประชาชนเสียชีวิต
ไปหลายคน ทางการอ้างว่ามี การวางแผนทำลายสะพาน เมอร์ดากา (Merdaka) และทอดส่งนำ
จึกขนาดใหญจากรัฐออสเตรียของมาเลเชียสู่สิงคโปร์^๓ ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ศาลของสิงคโปร์
ได้ตัดสินสั่งประหารชีวิตกอกวนชาวอินโดนีเซีย ๒ คน จากจำนวนที่จับได้^๔

เนื่องจากอินโดนีเซียเป็นประเทศที่ใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ และเป็นประเทศที่
ปิดล้อมสิงคโปร์ บรรดาผู้นำของสิงคโปร์จึงมีความวิตกกังวลเสมอว่าตนจะถูกอินโดนีเซียคุกคาม
โดยเกรงว่าอาจจะเกิดขึ้นได้จากสาเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ เพียงไม่กี่ประการ โดยเฉพาะตัว
นายลีควานยิวเองก็เคยแสดงทัศนะในปัญหานี้ว่า

. . . เราชาวสิงคโปร์ตระหนักดีว่า อินโดนีเซียเป็นประเทศใหญ่
มีขีดความสามารถในการสร้างสรรคประเทศให้เจริญรุ่งเรืองไกลเป็น
อย่างดี ถ้าหากอินโดนีเซียเลือกนโยบายพัฒนาประเทศแต่เพียงอย่าง
เดียว ในทางตรงกันข้ามหากอินโดนีเซียเลือกนโยบายคุกคามประเทศ
เพื่อนบ้านแล้ว ขีดความสามารถทางทหารเป็นสิ่งที่น่าวิตกเป็นอย่าง
มาก . . .^๕

นอกจากนั้น ในยุคที่ผู้นำอินโดนีเซียมีนโยบายเอนเอียงไปนิยมฝ่ายซ้ายมากขึ้น ผู้นำ
สิงคโปร์ก็มีความวิตกมากขึ้นไปอีก เพราะนั่นย่อมหมายถึงว่า พรรคคอมมิวนิสต์ในอินโดนีเซีย
สามารถปฏิบัติการได้อย่างเปิดเผย ซึ่งจะมีผลรวมถึงการสนับสนุนกลุ่มคอมมิวนิสต์ในสิงคโปร์

^๒ Peter Boyce, *op.cit.*, p.96.

^๓ Singapore 1971, *op.cit.*, p.60.

^๔ Dick Wilson, *The Neutralization of South East Asia* (New York :
Praeger Publishers, 1975), p.78.

^๕ Lee Kuan Yew, *Malaysia --- Age of Revolution* (Singapore :
Ministry of Culture, 1965), p.25.

อีกด้วย นาย ลี้กวนยิว เคยกล่าวว่ :

. . . กลุ่มคอมมิวนิสต์ในอินโดนีเซีย มีนโยบายที่จะเผยแพร่ชวน
การปฏิวัติเขาไปสู่มาเลเซียและสิงคโปร์ แม้ปัจจุบันพรรคคอมมิวนิสต์
ในอินโดนีเซียจะถูกปราบปรามและจำกัดวงปฏิบัติการให้แคบลงไปแล้ว
ก็ตาม แต่ชาวสิงคโปร์ควรตระหนักว่าปัญหานี้ยังคงมีอยู่และไม่มี
ลักษณะที่จะสิ้นสุด . . . ๖

เหตุที่ผู้นำสิงคโปร์วิตกเป็นทุกขภาวะถูกอินโดนีเซียคุกคามนั้น สืบเนื่องมาจากความ
ทะเยอทะยานของอินโดนีเซีย (สมัยซูการ์โน) ที่จะจัดตั้งจักรวรรดิมาเลเซียในภูมิภาคนี้โดย
อินโดนีเซียจะเป็นประเทศศูนย์กลางในการจัดตั้ง ซึ่งรวมเอาคนมาเลเซียทั้งหมดในมาเลเซีย
อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ เขามาไว้ในจักรวรรดินี้ ความทะเยอทะยานนี้ได้ปรากฏให้เห็น
อย่างจริงจังเมื่ออินโดนีเซียพยายามชักชวนมาเลเซียและฟิลิปปินส์ จัดตั้งกลุ่มประเทศ
Maphilindo ขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ แต่ไม่สำเร็จเพราะเกิดความขัดแย้งกันขึ้น

อย่างไรก็ดี ความทะเยอทะยานของอินโดนีเซีย ตลอดจนความพยายามที่จะจัดตั้งกลุ่ม
ประเทศ Maphilindo นั้น สิงคโปร์ถือว่าเป็นการคุกคามความปลอดภัยและความมั่นคงของ
สิงคโปร์โดยตรง เพราะเมื่อรวมกันได้แล้ว จำนวนชาวมมาเลย์ในสามประเทศ คือ มาเลเซีย
อินโดนีเซีย และ ฟิลิปปินส์ จะมีประมาณ ๑๕๐ ล้านคน และถ้าหากชาวมมาเลย์จำนวนนี้จะทำการ
ขจัดสิ่งที่มีก่เรียกว่า "ภัยคนจีน" แล้ว สิงคโปร์ก็จะอยู่ในฐานะลำบาก เพราะพลเมืองของตน
เกือบ ๕๐ เปอร์เซ็นต์เป็นชาวจีน^๗ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเคยมีตัวอย่างปรากฏให้เห็นในสมัย
ประธานาธิบดีซูการ์โน ที่ได้ทำการปราบปรามชาวจีนในอินโดนีเซียอย่างรุนแรงมาแล้วครั้งหนึ่ง

^๖ "Malaysia and Singapore : Relations with Communist Countries"
Asian Notes, No.72, dated 11 July 1966 (unpublished), p.2.

^๗ Mohammed Hatta, "Indonesia View of Malaysia," Asian Survey,
Vol.5, No.3 (March 1965), pp.140-141.

เมื่อคราวที่สิงคโปร์แยกตัวออกจากสหพันธมาเลเซียใหม่ ๆ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๕ มี
นักหนังสือพิมพ์พหุพรรคเสียงหลายคนเคยปรารภในเชิงวิพากษ์กับนายลีควอนยิวว่า "ในไม่ช้านี้ มาเลเซีย
และอินโดนีเซียจะรวมกันบดขยี้สิงคโปร์ให้เหมือนตัวอยู่ในเครื่องบด" ซึ่งในระยะเริ่มแรกที่
เป็นรัฐเอกราชนั้น บรรดาผู้นำสิงคโปร์ก็มีความวิตกเป็นทุกข์เหมือนกันกับนักสังเกตการณ์ระหว่าง
ประเทศโดยทั่ว ๆ ไป เพราะมีความไม่แน่ใจว่าประเทศของตนจะสามารถยืนหยัดอยู่ได้นานสัก
เท่าใด

นักรัฐศาสตร์ท่านหนึ่ง คือ Dick Wilson^๘ เคยให้ทัศนะเกี่ยวกับปัญหาความมั่นคงของ
สิงคโปร์ว่า สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีลักษณะผิดแปลกไปจากประเทศอื่น ๆ ในเอเชียอาคเนย์มาก
เช่น เป็นประเทศที่เล็กเหลือเกินจึงง่ายต่อการถูกคุกคามโดยกำลังจากภายนอกประเทศ โดย
เฉพาะอย่างยิ่งจากประเทศเพื่อนบ้าน เขากล่าวว่า อันที่จริงผู้นำของสิงคโปร์ยังคงนอนหวาดผวา
อยู่จนทุกวันนี้ ว่าวันหนึ่งพอตนขึ้นมาอาจจะถูกบังคับให้เดินทางไปอาว Collyer (เชื่อมต่อกับ
อินโดนีเซียและสิงคโปร์) เพื่อมอบประเทศให้แก่ นายพลเรือแห่งกองทัพเรืออินโดนีเซีย หรือไม่
ก็ถูกบังคับให้เดินทางไปเขตของแคว้นจอร์ (Johore) เพื่อมอบกัญแจเมืองให้แก่ นายพลของ
มาเลเซีย เป็นต้น ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้ยังคงหลอกหลอนบรรดาผู้นำสิงคโปร์อยู่เสมอ แม้สิงคโปร์
จะสามารถยืนหยัดอยู่ได้เป็นเวลา ๑๐ ปีเศษ ๆ แล้วก็ตาม^{๑๐}

อย่างไรก็ดี ในส่วนที่เกี่ยวกับมาเลเซียนี้ ผู้นำสิงคโปร์มีความเชื่อว่าโดยลำพังแล้ว
มาเลเซีย จะไม่รุกรานหรือมีนโยบายคุกคามสิงคโปร์ เพราะมาเลเซียเป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์
และมีผลประโยชน์รวมทางการค้ากับสิงคโปร์หลายประการ นอกจากนี้ การที่มาเลเซียประสงค์
ให้สิงคโปร์แยกตัวออกไปจากสหพันธเป็นการยืนยันโดยชัดแจ้งว่า มาเลเซียไม่มีความ

^๘ Chan Heng Chee, op.cit., p.13.

^๙ Dick Wilson, Loc.cit.

^{๑๐} Ibid.

ทะเลทรายที่จะผนวกเอาสิงคโปร์เข้าเป็นดินแดนของตน ซึ่งนายสิกวนยิว มีความเชื่อเช่นนั้น
 มาโดยตลอด ก็จะเห็นได้จากกรวิเคราะห์ของตัวเขาเองว่า ลักษณะการที่สิงคโปร์จะถูกมาเลเซีย
 คุกคามนั้นน่าจะเปรียบเหมือนกับปรากฏการณ์ว่า "ปลาใหญ่กินปลาเล็ก" โดยปลาเล็กจะกินปลา
 ที่เล็กกว่าลงไปที่หนึ่งเพื่อปลาตัวใหญ่และหนทางที่สิงคโปร์จะถูกทำลายนั้นขึ้นอยู่กับปลาตัวกลาง
 (มาเลเซีย)ว่าจะถูกชักจูงให้ปฏิบัติการเพื่อปลาตัวใหญ่ (อินโดนีเซีย) มากน้อยเพียงใดหรือไม่
 นายสิกวนยิว กล่าววา :

. . . ขัฟเจาทราบแน่ชัดว่า ปลาตัวกลางมีนโยบายและประสงค์จะ
 มีชีวิตอยู่อย่างผาสุกโดยลำพัง เพราะมีความอุดมสมบูรณ์อยู่แล้ว นอก
 เสียจากว่าปลาตัวใหญ่จะชักจูงปลาตัวกลางไปในทางที่ผิด และทำให้
 ปลาตัวกลางไม่ทราบวามผลประโยชน์ของประเทศชาติคืออะไร เมื่อนั้น
 ความหายนะก็จะเกิดขึ้นกับทั้งปลาตัวกลางและตัวเล็ก . . . ”

ดังนั้นในจำนวนประเทศเพื่อนบ้านที่ใกล้ชิดสิงคโปร์ทั้งสองประเทศ คือ มาเลเซียและ
 อินโดนีเซียนั้น สิงคโปร์มีความหวงหวัดต่อการคุกคามของอินโดนีเซียมากที่สุด เพราะเป็นประเทศ
 ที่ใหญ่และมีพลเมืองพร้อมทั้งอารยธรรมโบราณมากมายมหาศาล เมื่อเปรียบเทียบกับกำลังอัน
 น้อยนิดของสิงคโปร์ ยิ่งประสมการณ์ในอดีตที่สิงคโปร์เคยประสบ แสดงให้เห็นว่าอินโดนีเซีย
 มองสิงคโปร์ในลักษณะที่ไม่เป็นมิตรนักแล้ว ยิ่งทำให้ผู้นำสิงคโปร์ต้องระมัดระวังมากยิ่งขึ้น
 เพราะไม่แน่ใจว่านโยบายที่ไม่คุกคามสิงคโปร์ของอินโดนีเซียจะอยู่ยงนานไถ่มากน้อยแค่ไหน
 โดยเฉพาะเมื่อสถานการณ์ทางการเมืองในอินโดนีเซียเปลี่ยนแปลงไป เช่น เมื่อมีการเปลี่ยน
 กลุ่มผู้นำ เป็นต้น และจากความวิตกกังวลนี้ทำให้สิงคโปร์ต้องดำเนินนโยบายต่างประเทศอย่าง
 สุขุมรอบคอบเป็นพิเศษกับประเทศเพื่อนบ้าน ขณะเดียวกันก็พยายามเสริมสร้างกำลังทางคาน
 ทหารของตนให้เข้มแข็ง เพื่อใช้เผชิญกับลักษณะที่ถูกคุกคามดังกล่าว

๕.๑.๒. ปัญหาการขยายตัวของคอมมิวนิสต์ในภูมิภาค ปัญหาสงครามในอินโดจีนแม้จะอยู่ห่างไกลจากพรมแดนของสิงคโปร์ แต่ผู้นำของสิงคโปร์ได้แสดงความวิตกเป็นห่วงอยู่ตลอดเวลา ความหวงใยนี้ย่อมมีผลกระทบต่อนโยบายต่างประเทศของสิงคโปร์ไม่มากนัก เพราะความมุ่งหมายของสิงคโปร์นั้น ไม่ประสงค์จะให้คอมมิวนิสต์มีความกล้าแข็งขึ้นในภูมิภาคนี้ เหตุผลก็คือในสิงคโปร์และมาเลเซียต่างก็มีขบวนการคอมมิวนิสต์คอยบ่อนทำลายความสงบอยู่ และความเข้มแข็งของคอมมิวนิสต์ในภูมิภาคย่อมมีผลในการสนับสนุนขบวนการคอมมิวนิสต์ในประเทศของตนให้กำลังใจมากขึ้น

ในระหว่างที่สงครามในอินโดจีนกำลังดำเนินอยู่นั้น ผู้นำของสิงคโปร์ได้แสดงทัศนคติเป็นห่วงถึงการขยายตัวของคอมมิวนิสต์เสมอ ดังจะเห็นได้จากคำแถลงของนายลีควานยิว ที่กรุงวอชิงตัน เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๗ ว่า

. . . การดำเนินงานของสหรัฐในเวียดนามนั้น นับว่ามีความสำคัญต่อประเทศในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์มาก เพราะถ้าหากปล่อยให้คอมมิวนิสต์ชนะสงครามในเวียดนามและแผ่อิทธิพลไปส่วนอื่น ๆ แลวประเทศในภูมิภาคนี้ก็จะประสบกับความยุ่งยากหรือความหายนะในที่สุด . . . ๑๒

เมื่อครั้งเดินทางมาเยี่ยมประเทศไทยเป็นทางการในปี ค.ศ. ๑๙๖๒ นายกรัฐมนตรีของสิงคโปร์ได้กล่าวสนับสนุนให้สหรัฐอเมริกาตั้งฐานทัพของตนไว้ ในประเทศไทยต่อไป เพื่อสกัดกั้นการแผ่อำนาจของคอมมิวนิสต์ว่า

. . . ประชาชนที่นี่ นึกสัน ควรจะรักษาฐานทัพบางแห่งของตนไว้ในประเทศไทยต่อไป ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อหลายประเทศในเอเชียอาคเนย์มาก โดยเฉพาะประเทศที่มีขบวนการคอมมิวนิสต์กำลังบ่อนทำลายความสงบภายในนั้น ยังมีความจำเป็นที่คงต้องการสนับสนุนทางคานแสนยานุภาพและอาวุธยุทโธปกรณ์จากสหรัฐอยู่ ทั้งนี้เพื่อใช้ในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ . . . สำหรับประเทศไทย

นั้น ถ้าหากสามารถสกัดกั้นภัยคอมมิวนิสต์และรักษาเอกราชของตน
ได้แล้ว ก็ยอมเป็นการดีสำหรับประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคนี้ที่กำลังวิตก
ว่า ภัยคอมมิวนิสต์กำลังจะพิชิตลานเขาไปไกลพรมแดนของตนแล้ว . . . ๑๓

ตามที่คณะของผู้นำสิงคโปร์นั้น ประเทศไทยเป็นประเทศที่ต่อต้านคอมมิวนิสต์สำคัญ
ด้านหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อประเทศในอินโดจีนตกไปเป็นของฝ่ายคอมมิวนิสต์แล้ว ซึ่งถ้า
หากประเทศไทยสามารถสกัดกั้นการขยายตัวของคอมมิวนิสต์ทั้งภายในและภายนอกได้แล้ว ประเทศ
อื่น ๆ โดยเฉพาะมาเลเซียและสิงคโปร์ก็จะพลอยปลอดภัยไปด้วย ๑๔

อย่างไรก็ตามผู้นำของสิงคโปร์และมาเลเซียต่างก็แสดงความคิดเห็นในหลายโอกาสว่า
ไม่เชื่อในทฤษฎีโดมิโน ทว่า เมื่อประเทศหนึ่งในเอเชียอาคเนย์ตกไปเป็นของคอมมิวนิสต์ ประเทศ
ใกล้เคียงก็จะพลอยตกไปเป็นของคอมมิวนิสต์ไปด้วย โดยผู้นำของทั้งสองประเทศให้เหตุผลไว้ว่า

. . . การที่ประเทศเวียดนาม เขมร และลาว ตกไปเป็นของคอม-
มิวนิสต์ติดต่อกันนั้น เป็นเพราะประเทศทั้งสามมีประวัติศาสตร์แตกต่าง
ไปจากประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคนี้ เช่น เคยตกไปเป็นเมืองขึ้นของ
ฝรั่งเศส และประชากรของตนมุ่งต่อต้านฝ่ายตะวันตกอย่างรุนแรง ส่วน
ประเทศอื่น ๆ นั้นมีเพียงขบวนการบุกการร้ายภายในประเทศเท่านั้น... ๑๕

จากทัศนคติดังกล่าวแล้วแสดงให้เห็นว่าผู้นำสิงคโปร์มีความมั่นใจว่าเหตุการณ์ทางการเมือง
ในเอเชียอาคเนย์ภายหลังสงครามในอินโดจีนนั้นจะไม่เป็นไปตามทฤษฎีโดมิโนที่ผู้นำของสหรัฐ
ทำนายไว้ อย่างไรก็ตาม ปัญหาหนึ่งที่ทำให้ผู้นำสิงคโปร์เป็นห่วงก็คือ เมื่อคอมมิวนิสต์ได้รับชัยชนะ
ในอินโดจีนแล้ว ขบวนการคอมมิวนิสต์ในสามประเทศนี้จะสนับสนุนขบวนการคอมมิวนิสต์ในมาเลเซีย
และสิงคโปร์ให้ทำการก่อกวนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการสนับสนุนทางด้านอาวุธ

๑๓ Bangkok Post, January 13, 1973, p.1.

๑๔ Dick Wilson, op.cit., p.84.

๑๕ Associated Press, May 3, 1975, dispatch Nos.826-828, 829,

(Bangkok filing, May 1975).

ยุคโศปกรณ เพราะจำนวนอาวุธที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ยึดได้ของสหรัฐรวมกับจำนวนอาวุธที่สหรัฐทิ้งไว้ในเวียตนามใต้และเขมรนั้นมีมากมายมหาศาล คิดเป็นมูลค่าไปประมาณ ๓,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งผู้นำทั้งสองประเทศเกรงว่าจะถูกส่งไปขายหรือขาย ให้แก่ขบวนการคอมมิวนิสต์ที่กำลังบ่อนทำลายประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคนี้^{๑๖} โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรคคอมมิวนิสต์ในมาเลเซีย ซึ่งได้ขยายการปฏิบัติการกวาดล้างไปยังขึ้นทวัน และเมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ค.ศ. ๑๙๗๕ ซึ่งเป็นวันที่ระลอกการจัดตั้งพรรคปีที่ ๔๕ พรรคนิโกลออกประกาศทางวิทยุว่า จะดำเนินนโยบายปิดล้อมเขตชนบทของมาเลเซียต่อไป จนกว่าจะถึงจุดที่สามารถจับอาวุธเข้าไปยึดอำนาจในตัวเมืองต่าง ๆ และล้มล้างระบอบการปกครองในมาเลเซียในอนาคตไม่นาน^{๑๗}

กวยเหตุงักลาว เมื่อสถานการณ์ทางการเมืองโคเปลี่ยนแปลงไปในอินโดจีน สิงคโปร์จึงต้องระมัดระวังมากขึ้น เพราะทางการสิงคโปร์เคยจับกุมสมาชิกของพรรคคอมมิวนิสต์มาเลเซียได้หลายคนในหลายครั้งที่เขาไปปฏิบัติการก่อวินาศกรรมในสิงคโปร์ และความเข้มแข็งของพรรคคอมมิวนิสต์ในมาเลเซียไม่ว่าจะไ้มาโดยทางใด ย่อมเป็นการคุกคามต่อความมั่นคงของสิงคโปร์โดย ตรง

๕.๑.๓. ปัญหาของวางแห่งอำนาจภายหลังสงครามในอินโดจีน เมื่อสงครามในอินโดจีนสิ้นสุดลง ซึ่งคอมมิวนิสต์ในเวียตนาม ลาว และเขมร เป็นฝ่ายชนะในปี ค.ศ. ๑๙๗๕ ได้ทำให้สหรัฐต้องถอนทหารและยูเชียวชาวจีนของตนทั้งหมดออกจากดินแดนทั้งสามประเทศนี้ นอกจากนี้ทหารและฐานทัพของสหรัฐต้องถอนออกหมดจากประเทศไทยในเดือนมีนาคม ค.ศ. ๑๙๗๖ อีกด้วย ขณะเดียวกันทหารอังกฤษหน่วยสุดท้ายก็ได้รับคำสั่งให้ถอนออกจากสิงคโปร์หมดภายในปีเดียวกันนี้ ลักษณะดังกล่าวทำให้เกิดช่องว่างขึ้นแล้วในเอเชียอาคเนย์ และสิงคโปร์มีความหวังใยต่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองนี้เป็นอันมาก เหตุที่สิงคโปร์เป็นห่วงนั้นสืบเนื่องมาจากเหตุผลสองประการ คือ :

^{๑๖} Ibid., May 14, 1975, dispatch No. w009.

^{๑๗} Ibid., May 2, 1975, dispatch No. w 813.

ประการแรก สิ่งนี้ประท้วงว่า เมื่อสหรัฐอเมริกาถอนตัวออกไปแล้ว สหภาพโซเวียตก็จะเข้ามาแทนที่ และการเข้ามาของสหภาพโซเวียตจะมีผลเสียแก่สิ่งนี้ประท้วงหลายประการ เช่น สหภาพโซเวียตอาจจะใช้แสนยานุภาพของตนบีบบังคับให้สิ่งนี้ประท้วง มาเลเซีย และอินโดนีเซีย ต้องยอมให้โซเวียตใช้ของแค้นสิ่งนี้ประท้วงและของแค้นมะละกาใต้อิสระเสรีมากยิ่งขึ้น หรือสหภาพโซเวียตอาจจะสร้างฐานทัพเรือของตนขึ้นตามชายฝั่งเวียดนามใต้ เพื่อใช้เป็นแหล่งเสริมกำลังบำรุงให้กองเรือรบของตนในมหาสมุทรอินเดียและในทะเลจีน และเมื่อแสนยานุภาพทางเรือของสหภาพโซเวียตเข้มแข็งขึ้นในอาณาบริเวณนี้ อิทธิพลของรัสเซียจะปกคลุมไปทั่วภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ ซึ่งจะควบคุมหรือต่อต้านไต้หวัน ไม่ว่าจะเป็นความพยายามของประเทศใด ๆ ในแถบนี้ นายลี้กวางยิวได้แสดงความคิดเห็นวิพากษ์เป็นห่วงต่อปัญหานี้ว่า :

. . . ถ้าหากเวียดนามใต้อนุญาตให้สหภาพโซเวียต พัฒนาและใช้อูวากัมวัน ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นฐานทัพเรืออันยิ่งใหญ่ของสหรัฐอเมริกาแล้ว บทบาทของสิ่งนี้ประท้วงในฐานะที่เป็นศูนย์กลางแห่งการคาเสรีระหว่างประเทศก็จะถูกคุกคามอย่างหนัก . . . ๑๘

ประการที่สอง ผู้นำสิ่งนี้ประท้วงเกรงว่าหากปราศจากซึ่งบทบาทของประเทศมหาอำนาจในภูมิภาคนี้แล้ว อินโดนีเซียซึ่งเป็นประเทศที่ใหญ่ที่สุดในอาณาบริเวณนี้ ก็จะอยู่ในฐานะที่เป็นประเทศที่มีอิทธิพลมากที่สุด และโดยเหตุที่สิ่งนี้ประท้วงมีความหวั่นวิตกกังวลที่คุกคามของอินโดนีเซียตลอดมา ดังได้กล่าวไว้ในตอนต้นของบทนี้ สิ่งนี้ประท้วงจึงไม่มีความสบายใจนักต่อบทบาทการเป็นผู้นำของอินโดนีเซียในภูมิภาคนี้ ซึ่งตามการวิเคราะห์ของผู้เขียนนั้นท่าทีไม่ประสงค์ให้อินโดนีเซียเป็นผู้นำในภูมิภาคนี้ อาจดูได้จากคำแถลงของผู้นำสิ่งนี้ประท้วงสองครั้งคือ :

๑๘ ในกลางเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๗๕ วิทยุฮานอยออกข่าวว่า ผู้บัญชาการทหารเรือและรัฐมนตรีการเดินเรือพาณิชย์ของสหภาพโซเวียต ได้เดินทางไปเยี่ยมทั้งเวียดนามเหนือและเวียดนามใต้ เป็นเวลา ๑ สัปดาห์ และได้ปรึกษากันกับผู้นำเวียดนามเพื่อคว่ำใจจะสร้างท่าเรือเพิ่มขึ้นในชายฝั่งเวียดนามใต้ เพื่อผลประโยชน์ร่วมกันของสองประเทศ (Associated Press, May 14, 1975 dispatch No. W 305).

๑๙ Associated Press, May 22, 1975, dispatch No. w104.

(ก) นายถวิลกวนยิว กล่าวหาผู้นำอินโดนีเซียว่า "วางตัวเป็นผู้นำในภูมิภาคเร็วเกินกว่าเหตุการณ์ที่เป็นจริง" เมื่อ พลเรือเอก ซูโตโม ประธานสภาความมั่นคงแห่งชาติอินโดนีเซีย กล่าวหาทายคอมมิวนิสต์ใน เวียดนามและเขมรว่า :

. . . ผู้นำใหม่ในเวียดนามและเขมรปัจจุบันนี้ทางโลกที่จะดำเนินนโยบายกับอินโดนีเซียหรือประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคนี้ ๓ ประการ คือ หนึ่งถือว่าอินโดนีเซียเป็นศัตรู สองถือสันนิบาตไมให้ความร่วมมือกับใครเลย หรือสามดำเนินนโยบายเผชิญหน้ากับอินโดนีเซีย ซึ่งถ้าหากเวียดนามและเขมรเลือกนโยบายประการสุดท้ายนี้ อินโดนีเซียก็พร้อมเสมอที่จะเผชิญหน้าใดทุกเมื่อ . . . ๒๐

(ข) เมื่อพูดถึงบทบาทในการป้องกันภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ โดยเฉพาะอาณาบริเวณของ ๕ ประเทศสมาชิกในกลุ่มสมาคมอาเซียน ซึ่งประกอบด้วย ไทย สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ นายถวิลกวนยิว กล่าวว่า :

. . . เพื่อให้บทบาทในการป้องกันภูมิภาคนี้มีประสิทธิภาพ ควรจะมีความร่วมมือของญี่ปุ่นและออสเตรเลีย เพราะว่าโดยลำพัง ๕ ประเทศในสมาคมอาเซียน ซึ่งเป็นประเทศเล็กและกึ่งพัฒนา จะไม่สามารถร่วมมือกันก่อให้เกิดผลอย่างรวดเร็วในทางป้องกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มประเทศของสมาคมนี้ยังมีความขัดแย้งกันอยู่หลายประการ . . . ๒๑

^{๒๐} Ibid., dispatch No. ๗845 (ในปี ค.ศ. ๑๙๗๕ ปัญหาเกาะติมอร์ตะวันออกได้ลุกลามใหญ่โตจนมีการสู้รบกันขึ้นระหว่างทหารของอินโดนีเซียและขบวนการปลดปล่อยของติมอร์ ในการนี้ผู้นำเวียดนามเหนือและเขมรซึ่งเพิ่งได้รับชัยชนะมาใหม่ ๆ ได้ส่งสาส์นไปสนับสนุนขบวนการปลดปล่อยติมอร์ให้สู้กับทหารของอินโดนีเซียจนถึงที่สุด ทำให้นั้นทำให้บรรดานายทหารของอินโดนีเซียไม่พอใจเป็นอย่างมาก จนเป็นเหตุให้มีการตอบโต้ควยวจากหลายครั้ง)

^{๒๑} Alex Campbell, op.cit., p.13.

การที่ผู้นำสิงคโปร์กล่าวเช่นนั้นแสดงให้เห็นว่า สิงคโปร์ไม่ยอมรับบทบาทการ เป็นผู้นำ
ของอินโดนีเซียในภูมิภาคนี้ แม้อินโดนีเซียจะมีแสนยานุภาพทางด้านการกำลังคนและอาวุธยุทโธปกรณ์
มากที่สุดก็ในจำนวนประเทศสมาชิกสมาคมอาเซียนทั้ง ๕ ประเทศก็ตาม

ดังนั้น ความหวังโยของสิงคโปร์ เกี่ยวกับการที่สหภาพโซเวียตจะเข้ามามีบทบาทแทนที่
สหรัฐ ตลอดจนการไม่ประสงค์จะเห็นอินโดนีเซียเป็นผู้นำในภูมิภาคนี้ ต่างก็มีผลทำให้สิงคโปร์
เลือกสรรนโยบายต่างประเทศเพื่อจะดำเนินให้เกิดผลตามวัตถุประสงค์ของตน ซึ่งจะได้อธิบาย
ต่อไป

๕.๒ อิทธิพลของประเทศมหาอำนาจ

ตามทัศนะของผู้นำสิงคโปร์ ประเทศมหาอำนาจที่เกี่ยวข้องกับตนในปัจจุบันมีอยู่
๔ ประเทศ คือ สหภาพโซเวียต สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐประชาชนจีน และญี่ปุ่น ซึ่งประเทศ
ทั้ง ๔ นี้ต่างก็มีผลประโยชน์ในทางการเมือง และเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์และนโยบาย
ในการรักษาผลประโยชน์ของประเทศเหล่านั้นได้มีส่วนกระทบกระเทือนถึงการกำหนดนโยบาย
ต่างประเทศของสิงคโปร์ไม่มากนักเลย ถึงแม้จะขอแยกกล่าวเป็นประเทศไป ก็คือ :

๕.๒.๑. สหภาพโซเวียต นับตั้งแต่สมัยปีเตอร์มหาราช สหภาพโซเวียตได้พยายาม
อย่างยิ่งที่จะหาท่าเรือตามชายทะเลที่ไม่มีน้ำแข็งตลอดปี เพื่อใช้เป็นเส้นทางลำเลียงติดต่อกับ
ทะเลหลวงเชื่อมโยงกับโลกภายนอก ทั้งนี้ตามลักษณะภูมิศาสตร์ กองเรือของสหภาพโซเวียต
ต้องติดอยู่ในท่าเรือของตน ซึ่งหอมล้อมด้วยน้ำแข็งปีละหลาย ๆ เดือนนับเป็นศตวรรษ นอกจากนี้
นี้ สวีเดน ตุรกี และอังกฤษ ยังได้สกัดปิดล้อมกองเรือรบของโซเวียตให้ติดอยู่ในทะเลบอลติก
และทะเลดำไม่ใ้ยก้าวออกไปจากวงจำกัดนี้ได้ ทำให้สหภาพโซเวียตมีจุดอ่อนที่สำคัญแห่งแสนยา-
นุภาพตลอดมา และด้วยเหตุนี้โซเวียตจึงมุ่งมั่นที่จะพัฒนากำลังน้ำวีและ ขยายขอบเขตแห่งแสนยา-
นุภาพทางเรือของตนออกไปอย่างเอาจริงเอาจังตลอดมา ^{๒๒}

^{๒๒} พลเรือเอก ศิริ กระจ่างเนตร, ยุทธศาสตร์ทางเรือ : หลักการและอิทธิพลที่มี
ต่อสมุทรภาพ ยุคกบฏจักรและยุคปรมาณู (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรมสารบรรณทหารเรือ ๒๕๑๒),
หน้า ๒๕๒ - ๒๕๔.

คว่ำความมุ่งหมายดังกล่าว สหภาพโซเวียตจึงได้พยายามขยายอิทธิพลทั้งทางการทหาร และการเมือง เพื่อเข้าควบคุมของแอมตาร์กาเนลที่เชื่อมต่อกจากทะเลดำ เพื่อหาทางออกอย่างเสรี ในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน^{๒๓} พยายามเพิ่มแสนยานุภาพในทะเลอาหรับ และพยายามก่อตั้งฐาน สังกาลังบำรุงทางเรือขึ้นในมหาสมุทรอินเดียและทะเลชวา เพื่อสอดแทรกเข้ามาแทนที่กองเรือของ อังกฤษซึ่งได้ถอนตัวออกจากภาคตะวันออกไกล^{๒๔} โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อขงราชนาวีของอังกฤษ ได้ถูกซัดลงเป็นครั้งสุดท้ายที่สิงคโปร์ เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ปี ค.ศ. ๑๙๗๑ หลังจากที่ยังคงเป็นป้อมปราการที่ยิ่งใหญ่ในอาณานิคมอยู่นั้นมาเป็นเวลานานนับศตวรรษ การถอนตัวของอังกฤษได้ก่อให้เกิดช่องว่างแห่งอำนาจทางทะเลขึ้นในบริเวณนี้ และโซเวียตเท่าที่ปรากฏได้แสดงความพยายาม ที่จะเข้าไปมีบทบาทแทนที่ได้

อันที่จริงความมุ่งหมายของสหภาพโซเวียตดังกล่าวข้างต้นได้รับการปฏิบัติตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๗ โดยโซเวียตได้ส่งกองเรือสำรวจทางสมุทรศาสตร์อย่างเงียบ ๆ เข้าไปในมหาสมุทรอินเดีย และ ในปีที่ต่อ ๆ มา สหภาพโซเวียตได้ส่งหน่วยเรือลาดตระเวนเข้าไปสู่น่านน้ำนี้ และหลังจากนั้นโซเวียต ได้ส่งเรือพิฆาตคอร์บีโคตติคอรูชนาวิติ เข้ามาในบริเวณนี้เพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกปี โดยได้ตระเวนไป รอบ ๆ มหาสมุทรอินเดียเรื่อยมาจนปัจจุบัน^{๒๕}

โดยปกติโซเวียตจะมีเรือประมาณ ๑๐ ถึง ๒๐ ลำ ประจำอยู่ในมหาสมุทรอินเดีย^{๒๖}

^{๒๓}

Ibid.

^{๒๔} พลเรือตรี เกตุ สันติเวชกุล "ยุทธศาสตร์แห่งสมุทรภาพ" นาวิกศาสตร์ ปีที่ ๕๖ เล่มที่ ๒ (กุมภาพันธ์ ๒๕๑๖), หน้า ๑๓๒ - ๑๓๓.

^{๒๕} "Soviet Naval Expansion," World Survey, No.26 (February 1971), pp.9 - 10. อ้างใน ธเนศ กองประเสริฐ "ปัญหาของแอมตาร์กาเนล" สังคมศาสตร์ ฉบับที่ ๑๑ (มกราคม ๒๕๑๗) หน้า ๑๐.

^{๒๖} พลเรือตรี เอกไชย อิศรางกูร ณ อยุธยา "การชิงดีชิงเด่นในมหาสมุทรอินเดีย" นาวิกศาสตร์ ปีที่ ๕๖ เล่มที่ ๑ (มกราคม ๒๕๑๖), หน้า ๑๔๒ - ๑๔๓.

แต่ในกรณีที่เกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น โขเวียตก็จะทำการเสริมกำลังเพิ่มขึ้นอีก มีรายงานว่าในระยะที่เกิดสงครามระหว่างอินเดียนกับปากีสถาน เมื่อเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. ๑๙๗๑ นั้น จำนวนเรือของโขเวียตที่อยู่ในมหาสมุทรอินเดียเพิ่มขึ้นเป็น ๒๒ ลำ เคลื่อนไหวไปมาอยู่ในอ่าวเบงกอล เพื่อติดตามความเคลื่อนไหวของเรือบรรทุกเครื่องบินของสหรัฐที่ขบเคลื่อนควยพลังนิวเคลียร์ ซึ่งชัยชนะของอินเดียนต่อปากีสถานในครั้งนั้น ทำให้อิทธิพลของโขเวียตที่หนุนหลังอินเดียนอยู่เด่นชัดขึ้นมา ผลแห่งการนี้ยอมเกื้อหนุนให้โขเวียตก้าวเข้ามามีบทบาทในอาณาบริเวณชมพูทวีปมากขึ้นในอนาคต ^{๒๗}

สำหรับภูมิภาคเอเชียอาคเนย์โดยเฉพาะ นับตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๕ สหภาพโขเวียต เริ่มเปลี่ยนแปลงนโยบายต่อภูมิภาคนี้ โดยหันมาสนใจประเทศในแถบนี้มากขึ้น เพราะประสงค์จะครอบงำศึกศัตรูและอิทธิพลของการเป็นผู้นำขบวนการคอมมิวนิสต์สากล ที่มีที่ท้าวจะตกไปอยู่ในกำมือของจีนมากขึ้นทุกขณะ ^{๒๘} เพื่อการนี้สหภาพโขเวียตได้พยายามกระชับสัมพันธ์ไมตรีกับประเทศต่าง ๆ ในเอเชียมากขึ้น หันมาสนใจสถานะสงครามในอินโดจีนเป็นพิเศษ และให้ความช่วยเหลือต่อเวียตนามเหนือมากขึ้นกว่าเดิมและที่สำคัญคือมากกว่าจีน ^{๒๙}

นอกจากความมุ่งหมายที่จะเป็นผู้นำของบรรดาประเทศคอมมิวนิสต์เหนือกว่าสาธารณรัฐประชาชนจีนแล้ว ในปี ค.ศ. ๑๙๗๐ สหภาพโขเวียตยังมีความมุ่งหมายให้ประเทศต่าง ๆ ที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ยอมรับฐานะการเป็นผู้นำของตน ขณะเดียวกันก็พยายามสกัดกั้นการขยายอิทธิพลของจีนในภูมิภาคนี้ด้วย ^{๓๐} เพื่อการนี้ นายเด็วโอมิต เบรสนเฟ เดชาชิกกร

^{๒๗} พรเพ็ญ อันตระกูล "แนวโน้มนิยมพหุทวีป" จุลสารชุกเบ่องหลังเหตุการณ์ปัจจุบัน เล่มที่ ๓๕ มิถุนายน ๒๕๑๕ (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาชน ๒๕๑๕), หน้า ๑๗ - ๑๘ และ ๔๒.

^{๒๘} กุสุมา สันทวงศ์ ณ อัยรยา "บทบาทของจีนในอนาคตของความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับอินโดจีน," วารสารสังคมศาสตร์ ฉบับที่ ๓ (กรกฎาคม ๒๕๑๘) หน้า ๕๑.

^{๒๙} เรื่องเดิม หน้าเดิม.

^{๓๐} Justus M. Van der Kroef, "Soviet Security Strategy in Asia," Aussen Politik, Vol. 21 (March, 1970), pp. 300-306.

พรรคคอมมิวนิสต์รัสเซีย ในปีเดียวกันได้เสนอให้มีการจัดตั้ง "ระบบการรักษาความมั่นคงร่วมกัน
แห่งเอเชีย" ขึ้นตาม "ลัทธิเบรตเนฟ" ของตน ผลปรากฏว่า แม้ประเทศในแถบนี้ ไม่มีปฏิกิริยา
แน่ชัดว่าจะสนับสนุนหรือคัดค้านก็ตาม แต่ก็ได้แสดงความสนใจขอเสนอ เพราะมีการวิพากษ์วิจารณ์
กันมากในระยะนั้น ซึ่ง เป็นผลให้บทบาทของสหภาพโซเวียตในแถบนี้เริ่มเด่นชัดขึ้นมาหลังจากที่
ขบเขามาเป็นเวลานาน

พอดังปี ค.ศ. ๑๙๗๖ สหภาพโซเวียตได้ขยายขอบเขตความร่วมมือทางด้านการค้า
วัฒนธรรมและสังคมกับประเทศในเอเชียอาคเนย์มากขึ้นตามลำดับ เช่น โซเวียตรับบริการขนส่ง
สินค้าในราคาถูกให้แก่ประเทศมาเลเซีย ฟิลิปปินส์และสิงคโปร์ ให้ความร่วมมือช่วยเหลืออินโดนีเซีย
มากขึ้นทางด้านเศรษฐกิจและทางเทคนิค ^{๓๒} จนสองประเทศโคลงนามในสนธิสัญญาร่วมมือกันอย่าง
เป็นทางการ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๕ ^{๓๓}

ดังนั้นความมุ่งหมายของสหภาพโซเวียตในระยะหลัง ๆ นี้ จึงปรากฏให้เห็นเด่นชัดว่าตน
ประสงค์จะเข้ามามีบทบาทแทนที่สหรัฐในภูมิภาคนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อใดที่เกิดช่องว่างแห่งอำนาจ
ขึ้นในภูมิภาค ซึ่งสืบเนื่องมาจากการประกาศ "ลัทธินิกสัน" ของสหรัฐอเมริกา เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๘
ติดตามควยการถอนกำลังทหาร ของอังกฤษออกจากฐานทัพเรือในสิงคโปร์ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๑ และการ
ถอนตัวอย่างสิ้นเชิงของสหรัฐออกจากประเทศในอินโดจีน ปี ค.ศ. ๑๙๗๕ การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้
ต่างก็เป็นเหตุการณที่เกื้อหนุนความมุ่งหมายของสหภาพโซเวียตที่จะก้าวเข้ามามีอิทธิพลในแถบนี้เพื่อ
ปิดล้อมและขจัดอิทธิพลของจีน ซึ่งปัจจุบัน โซเวียตกำลังมุ่งมั่นที่จะดำเนินนโยบายไปตามลักษณะนี้ ^{๓๔}

ดังนั้นความมุ่งหมายของสหภาพโซเวียตในการขยายอิทธิพลของตนในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์
และการขยายขอบเขตแห่งแสนยานุภาพทางเรือของตนในมหาสมุทรอินเดีย ย่อมมีผลกระทบกระเทือน

^{๓๑} Ibid.

^{๓๒} Robert C.Horn, "Soviet Influences in Southeast Asia : Oppor-
tunities and Obstacles," Asian Survey, Vol. XV, No.8 (August, 1975), p.666.

^{๓๓} Ibid., p.667.

^{๓๔} Ibid., p.671.

โดยตรงต่อการกำหนดนโยบายต่างประเทศของสิงคโปร์ไม่มากนัก เพราะเรือรบและเรือสินค้าของโซเวียตที่จะเข้าไปสู่มหาสมุทรอินเดียใต้นท้องผานของแคบสิงคโปร์ และช่องแคบมะละกาที่เชื่อมต่อกัน ความเกี่ยวพันกันย่อมไม่มีปัญหาอะไรในยามปกติ แต่เมื่อไหร่ที่อิทธิพลและอำนาจของสหภาพโซเวียตขึ้นถึงขีดสูงสุดแล้ว สิงคโปร์หรือประเทศอื่น ๆ ในแถบนี้ก็จะไม่มีความแน่ใจว่าจะสามารถควบคุมการเข้าออกของกองเรือรบรัสเซียโคหรือไม และด้วยเหตุนี้เองที่ผู้นำสิงคโปร์ไม่ประสงค์จะเห็นสหภาพโซเวียตมีอำนาจแต่เพียงผู้เดียวในอาณาบริเวณนี้

๕.๒.๒. สหรัฐอเมริกา ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง สหรัฐอเมริกาได้วางตัวเป็นผู้นำของโลกเสรีอย่างเด่นชัดฝ่ายหนึ่ง เพื่อต่อต้านกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ ซึ่งมีสหภาพโซเวียตเป็นผู้นำอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นช่วงแห่งอำนาจในระยะหลังสงครามจึงมีอยู่สองชั้น คือ สหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียต สำหรับสหรัฐอเมริกานั้นได้ส่งเสริมและช่วยเหลือประเทศต่าง ๆ ที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ทำการต่อต้านฝ่ายคอมมิวนิสต์และเขาระงับข้อพิพาทต่าง ๆ เกือบทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นประเทศที่อยู่ในยุโรป ตะวันออกกลาง แอฟริกา เอเชียหรือในอเมริกาใต้ จนได้รับฉายาว่าเป็น "ตำรวจโลก" อิทธิพลของสหรัฐจึงปกคลุมอยู่ทั่วไป

ในเอเชียอาคเนย์โดยเฉพาะ สหรัฐเป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีความประสงค์จะรักษาอำนาจและอิทธิพลของตนให้คงอยู่ในภูมิภาคนี้ให้นานเท่านาน จึงได้ทุ่มเททั้งกำลังคนและกำลังทรัพย์มากมาย มหาศาลสู่อาณาบริเวณนี้ เช่น การเข้าไปร่วมในสงครามเกาหลี และการเข้าทำสงครามในเวียดนาม เป็นต้น

อย่างไรก็ดี บทบาทของสหรัฐในภูมิภาคนี้ เริ่มลดน้อยลง เมื่อประธานาธิบดี นิกสันประกาศ "ลัทธิจีน" ที่เกาะกวม เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๙ ติดตามด้วยชัยชนะของคอมมิวนิสต์ในอินโดจีน เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๗๕ ทำให้บทบาทของสหรัฐอเมริกาในการเป็นผู้นำของฝ่ายโลกเสรี ถูกวิพากษ์วิจารณ์กันมากทั่วโลก ประเทศต่าง ๆ ในเอเชียอาคเนย์เริ่มไม่มีความแน่ใจว่า สหรัฐจะยังคงเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพอีกต่อไปหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะให้หลักประกันต่อความปลอดภัยจากการคุกคามของคอมมิวนิสต์ได้นานแค่ไหน

อนึ่ง เท้าที่ปรากฏภายหลังสงครามเวียดนาม สหรัฐได้แสดงที่ท้าวายังคงประสงค์จะรักษาอิทธิพลของตนในเอเชียอาคเนย์ต่อไป ก็จะได้เห็นได้จาก การมุ่งสร้างสรรคแสนยานุภาพทางเรือของตนในมหาสมุทรอินเดีย บนเกาะคีเอดีก กาเรียว และการเพิ่มกำลังคนและอาวุธให้แก่เกาหลีใต้ เป็นต้น

อนึ่ง มีนักสังเกตการณ์หลายท่านให้ข้อสังเกตว่า การที่สหรัฐอเมริกาตั้งปราศัยในเวียดนาม เชม และลาว นั้น ไม่ได้หมายความว่า สหรัฐจะถอนตัวออกจากภูมิภาคนี้โดยสิ้นเชิง แต่สหรัฐได้หันไปเสริมสร้างแสนยานุภาพทางเรือของตนขึ้นมาแทนที่ กองกำลังที่เคยอยู่บนบกในอาณานิคม กล่าวคือ ชุมกำลังของสหรัฐในปัจจุบันได้มีแนวยาวตั้งแต่ เกาะโอกินาวาและอาวซึก ในมหาสมุทรแปซิฟิก ไปจดถึงเกาะคีเอ็ก กาเซีย และอิหร่าน ในมหาสมุทรอินเดีย^{๓๕} ซึ่งตามทัศนะของผู้เขียนเองก็เห็นว่า สหรัฐนั้นยังคงมีความมุ่งหมายที่จะรักษาอำนาจและอิทธิพลของตนในอาณานิคมต่อไป เพราะเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของสหรัฐหลายประการ ซึ่งพอจะจำแนกออกได้เป็น ๓ ประเภทใหญ่ ๆ คือ (๑) ด้านประชากร (๒) ด้านทรัพยากรธรรมชาติ (๓) ด้านยุทธศาสตร์ โดยจะขอกล่าวพอเป็นสังเขป คือ

(๑) ด้านประชากร ประชากรของประเทศต่าง ๆ ในเอเชียอาคเนย์ มีประมาณ ๒๗๕,๐๐๐,๐๐๐ คน ซึ่งเทียบเท่ากับประชากรของยุโรปตะวันตกหรือลาตินอเมริกา หรือมากกว่า ตะวันออกกลาง ๓ เท่า ประชากรเหล่านี้ส่วนมากได้รับการศึกษาน้อย แต่มีจำนวนไม่น้อยที่ได้รับการศึกษาจากตะวันตก ยุโรปและอเมริกา เช่น พลเมืองของไทย ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย เวียดนามใต้ (ในอดีต) เป็นต้น หากพลเมืองเหล่านี้ถูกชักนำหรือบีบบังคับ จะควยสาเหตุโลกตามใจกลายเป็นคอมมิวนิสต์ไปในที่สุดแล้ว ชุมกำลังของคอมมิวนิสต์ในโลกก็จะเพิ่มขึ้นมากมาย มหาศาล โดยรวมเอาบุคคล ที่มีความสามารถเหล่านี้เข้าไปควย ซึ่งสหรัฐไม่ประสงค์จะให้เป็นอย่างนั้น^{๓๖}

(๒) ด้านทรัพยากรธรรมชาติ ภูมิภาคเอเชียอาคเนย์เป็นแหล่งที่มีทรัพยากรธรรมชาติมากมาย เช่น เป็นแหล่งผลิตยางพาราใหญ่ที่สุดของโลก ผลิตข้าว ปอ และไม้สัก ได้เป็นจำนวนมหาศาล นอกจากนี้ยังมีแร่ธาตุต่าง ๆ เช่น ดีบุก เหล็ก ทองแดงและสังกะสีอีกควย จริงอยู่

^{๓๕} Lee Ching Ming, "A Poisonous Fish in A Dangerous Ocean," Far Eastern Economic Review, August 15, 1975, p.8.

^{๓๖} Frank C. Darling, "The United States Policy in Southeast Asia: Permanency and Change," Asian Survey, Vol.7 (July, 1974), p.610.

ยกเว้นยางพาราแล้ว ทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ มีความสำคัญน้อยต่อสหรัฐ แต่กลับมีความสำคัญยิ่งต่อประเทศที่เป็นพันธมิตรของสหรัฐ ในการส่งเสริมระบบเศรษฐกิจของประเทศเหล่านี้ให้เจริญยิ่งขึ้น เช่น ประเทศอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมันตะวันตก อิตาลี ออสเตรเลียและญี่ปุ่น ตลอดจนกลุ่มประเทศในเอเชียอาคเนย์เองอีกด้วย หากทรัพยากรเหล่านี้ตกไปอยู่ในกำมือของฝ่ายคอมมิวนิสต์โดยสิ้นเชิงหรือเป็นส่วนใหญ่แล้ว ทรัพยากรเหล่านี้จะเป็นวัตถุดิบอันมหาศาลที่ทำให้โลกคอมมิวนิสต์กล้าแข็งขึ้นมากมาย ทั้งทางด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม ซึ่งย่อมเป็นที่แน่นอนว่าจะกระทบกระเทือนถึงสหรัฐและบรรดาประเทศพันธมิตรของตนในยุโรปเป็นอย่างมาก ^{๓๗}

(๓) คานยูทศาสตร์ ในคานยูทศาสตร์นั้น ภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ยิ่งมีความสำคัญต่อสหรัฐอเมริกามากขึ้น เพราะเอเชียอาคเนย์มีแนวยาวถึง ๓,๐๐๐ ไมล์ จากทิศตะวันออกของมหาสมุทรอินเดีย ในจดคานตะวันตกของมหาสมุทรแปซิฟิก (ซึ่งเป็นอาณาบริเวณที่สหรัฐกำลังแข่งขันกันสร้างเส้นทางทางเรือกับสหภาพโซเวียตอยู่ในปัจจุบัน) นอกจากนี้ ยังมีพรมแดนติดต่อกับสองประเทศที่มีพลเมืองมากที่สุดในโลกคือ จีนและอินเดีย ตั้งอยู่ใกล้กับทวีปออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ ซึ่งเป็นดินแดนของชาวมิวนิว เป็นภูมิภาคยุทธศาสตร์ที่มีของแคบมะละกาและสิงคโปร์ ซึ่งมีความสำคัญยิ่งต่อการเดินเรือระหว่างประเทศในยุโรปตะวันออกกลาง เอเชียใต้และญี่ปุ่น นอกจากนี้ ยังมีช่องแคบเล็ก ๆ อีกหลายแห่งที่เชื่อมมหาสมุทรอินเดียและแปซิฟิก รวมกันแล้วกว้างกว่าคลองสุเอซถึง ๓ เท่า ^{๓๘} มีสิงคโปร์ซึ่งเป็นเมืองท่าที่ใหญ่อยู่ในอันดับ ๔ ของโลก มีกรุงเทพฯ เป็นศูนย์กลางคมนาคมทางอากาศสำคัญที่เชื่อมต่อสหรัฐกับภูมิภาคคนทางกานชานชานซีโกล เป็นศูนย์กลางแห่งคิงคาว หากฝ่ายคอมมิวนิสต์สามารถถึงเอาบรรดาประเทศในภูมิภาคนี้ไปเป็นของฝ่ายตน ไม่ว่าจะควยวิธีใดก็ตาม ย่อมจะมีผลกระทบกระเทือนเป็นอย่างมาก ต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ และทางการเมืองของสหรัฐและบรรดาประเทศพันธมิตรของสหรัฐด้วย ซึ่งย่อมเป็นที่แน่นอนว่าสหรัฐจะพยายามปกป้องไม่ให้สภาวะเช่นนี้เกิดขึ้น ^{๓๙} จริงอยู่ในปัจจุบันสหรัฐไม่

^{๓๗} Ibid.

^{๓๘} Ibid., p.611.

^{๓๙} Ibid.

สามารถจะทำตัวเป็น "ตำรวจโลก" เขาระงับข้อพิพาทต่าง ๆ โค้งงอแต่ก่อน แต่สหรัฐอเมริกา
บทบาทอย่างสำคัญในการรักษาคู่แหว่งอำนาจระหว่างประเทศในภูมิภาคนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
กำลังอำนาจของสหภาพโซเวียตและสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งประเทศมหาอำนาจทั้งสองนี้ต่าง
ก็ไม่คัดค้านในการคงอยู่ของสหรัฐ เพื่อทำหน้าที่อื่น

ในส่วนที่เกี่ยวกับสิงคโปร์โดยเฉพาะ สหรัฐมีความจำเป็นต้องใช้ของแควมละกาและ
สิงคโปร์มากขึ้นภายหลังสงครามเวียดนาม เพื่อเป็นทางผ่านที่คอยส่งเสริมบำรุงเสนาญาภาพทางเรือ
ของตนในมหาสมุทรอินเดียและแปซิฟิก เพื่อแข่งขันกับการเสริมสร้างเสนาญาภาพทางเรือของ
สหภาพโซเวียต ซึ่งอันที่จริงสหรัฐก่อนหน้านักได้ให้ความสำคัญต่อของแควมเป็นอันมาก ดังจะเห็น
ได้จากถ้อยแถลงของพลเรือเอก Thomas Moorer ประธานคณะเสนาธิการทหารผสมของ
สหรัฐอเมริกา ที่กล่าวกับกลุ่มนักหนังสือพิมพ์ในกรุงวอชิงตันเมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๖๓ ว่า

. . . ปัญหาที่ยากคือปัญหาหนึ่งที่สหรัฐเผชิญอยู่ในเอเชียอาคเนย์คือ
สหรัฐต้องการเพื่อประกันเสรีภาพในการใช้ของแควมละกาของ
ตน แมวากินโกนีเซีย มาเลเซีย และสิงคโปร์ ได้ประกาศอ้างสิทธิของ
ตนเหนือของแควมแล้วก็ตาม . . . ๕๒

การที่บุคคลสำคัญของสหรัฐกล่าวเช่นนั้น แสดงให้เห็นว่าสหรัฐไม่ยอมรับสิทธิเหนือของแควม
ละกาและสิงคโปร์ ตามที่อินโดนีเซีย มาเลเซียและสิงคโปร์กล่าวอ้าง และประสงค์จะใช้ของแควม
ทั้งสองนี้อย่างอิสระเสรี ทางด้านสิงคโปร์นั้น ได้ดำเนินนโยบายที่คอยส่งเสริมให้สหรัฐรักษากอง
กำลังทหารและฐานทัพต่าง ๆ ไว้บนดินแดนของประเทศต่าง ๆ ในเอเชียเสมอมาแต่ไม่ขยับดินแดน
ของตน บัดนี้สหรัฐมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ของแควมสิงคโปร์มากขึ้นกว่าแต่ก่อน และนั่นย่อมหมายถึง

๕๐ J. William Fulbright, The Arrogance of Power (New York : Vintage Books, 1966), pp.106-115.

๕๑ Ibid., pp.612-613.

๕๒ ฐเนศ กองประเสริฐ เรื่องเดิม หน้า ๑๑.

ถึงว่า สิ่งใดจะต้องเข้าไปสัมพันธ์กับสหรัฐมากขึ้น ซึ่งยอมเป็นที่แน่นอนว่า การเปลี่ยนแปลงนี้จะกระทบกระเทือนการกำหนดนโยบายต่างประเทศของสิงคโปร์อีกปัญหาหนึ่ง

๕.๒.๓. ญี่ปุ่น เป็นที่ทราบกันดีว่า ญี่ปุ่นนั้นเป็นประเทศที่มุ่งสร้างอิทธิพลทางด้านการค้า เป็นส่วนใหญ่ บทบาทของญี่ปุ่นในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์จึงหนักไปทางด้านเศรษฐกิจและการค้า อย่างไรก็ตามญี่ปุ่นเป็นประเทศที่ขาดทรัพยากรธรรมชาติ วัสดุพลังงาน หรือแม้แต่อาหาร ญี่ปุ่นก็ไม่สามารถผลิตได้เพียงพอกับความต้องการภายในประเทศ ญี่ปุ่นจึงต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะน้ำมันดิบ ญี่ปุ่นต้องซื้อจากตะวันออกกลางในปัจจุบันมีประมาณ ๒๐๐ ล้านตัน และจะเพิ่มขึ้นเป็น ๖๐๐ ล้านตัน ในอนาคต การที่ญี่ปุ่นต้องซื้อวัตถุดิบจากต่างประเทศเพื่อป้อนโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ของตนเช่น เส้นทางการลำเลียงขนส่งทางเรือจึงมีบทบาทสำคัญมากต่อเศรษฐกิจของญี่ปุ่น และเส้นทางที่สั้นที่สุดและประหยัดที่สุด ก็คือเส้นทางที่ผ่านช่องแคบมะละกาและช่องแคบสิงคโปร์ นอกจากนี้สินค้าอุตสาหกรรมของญี่ปุ่นที่ผลิตแล้วเมื่อขนส่งไปจำหน่ายยังต่างประเทศทั่วโลกก็ใช้เส้นทางเดียวกันนี้

ดังนั้นช่องแคบมะละกาและช่องแคบสิงคโปร์ จึงเป็นช่องทางที่เชื่อมต่อกับจักรอุตสาหกรรมอันยิ่งใหญ่ของญี่ปุ่น เข้ากับแหล่งวัตถุดิบและวัสดุพลังงานจำนวนมากในตะวันออกกลาง ทั้งยังเป็นเส้นทางที่ระบายสินค้าของญี่ปุ่นไปต่างประเทศอย่างประหยัดที่สุดอีกด้วย หากญี่ปุ่นไม่สามารถใช้ช่องแคบทั้งสองนี้จะควมเหตุผลโลกก็ตาม ญี่ปุ่นจะต้องเปลี่ยนเส้นทางไปผ่านช่องแคบ ลอมบอก มาคัสซาร์ (Lombok Macassar Strait) ซึ่งอยู่ทางใต้ของอินโดนีเซีย ก็จะก่อให้เกิดผลเสียหลายประการ เช่น การเดินเรือต้องใช้เวลามากขึ้น และค่าใช้จ่ายต้องเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ซึ่งจะทำให้อุตสาหกรรมใหญ่น้อยของญี่ปุ่นไม่สามารถขยับเขยื้อนอยู่ได้

ควยเหตุดังกล่าว ญี่ปุ่นจึงพยายามสร้างอิทธิพลทางเศรษฐกิจของตนในภูมิภาคนี้อย่างเอาจริง เอาจัง เช่น การผลิตสินค้าที่มีราคาต่ำกว่าสินค้าของประเทศยุโรปและตะวันตก ตลอดจนถึงการ

^{๕๓} Peter R. Odell, Oil and World Power : A Geographical Interpretation (2 nd ed.; London : Penguin Book Ltd., 1972), p.120.

ตกลงทำขอมูลพันทางเศรษฐกิจและการค้ากับกลุ่มประเทศในเอเชียอาคเนย์ เพื่อให้ประเทศเหล่านี้
 เกิดความจำเป็นที่จะต้องซื้อสินค้าของญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นตามลำดับ เช่น การที่ญี่ปุ่นซื้อวัตถุดิบของประเทศใน
 เอเชียอาคเนย์มากขึ้น ญี่ปุ่นก็ประสงค์จะให้ประเทศเหล่านี้ซื้อสินค้าสำเร็จรูปของตนมากขึ้นเช่นกัน
 นอกจากนั้น ญี่ปุ่นยังคำริจะชุกคลองขามภาคใต้ของประเทศไทย ที่คลองคอกกระ เพื่อให้เรือบรรทุก
 น้ำมันที่มีระวางขับน้ำ ๑ ล้านตันผ่านเข้าออกได้ ซึ่งเป็นเส้นทางที่ญี่ปุ่นคิดว่าจะใช้แทนเส้นทาง
 ของแคมมะละกาและช่องแคบสิงคโปร์หากจำเป็น แต่ยังคงติดขัดเรื่องการขอความเห็นชอบจาก
 รัฐบาลไทยและที่สำคัญคือเรื่องงบประมาณ เพราะต้องลงทุนอย่างมหาศาล ซึ่งคิดเป็นเงินไทยหลาย
 หมื่นล้านบาท

นอกจากนี้อิทธิพลทางเศรษฐกิจและการค้าในภูมิภาคนี้แล้ว ญี่ปุ่นยังเป็นประเทศที่มีสมรรถภาพ
 สูงในการเปลี่ยนพลังอำนาจทางเศรษฐกิจให้เป็นพลังอำนาจทางทหาร เพราะญี่ปุ่นเป็นประเทศ
 ที่มีความเจริญก้าวหน้าสูงในทางเทคโนโลยีด้านอุตสาหกรรม จึงยอมอยู่ในฐานะที่จะเปลี่ยนไปเป็น
 ประเทศที่มีสมรรถภาพสูงในทางเทคโนโลยีด้านทหารได้โดยง่าย ถ้าหากเกิดความจำเป็นที่จะต้อง
 ใช้กำลังทหาร เขาก็จะขาดประโยชน์ทางด้านการค้าของตน

ปัจจุบันญี่ปุ่นยังไม่ได้แสดงที่ท้าวว่าจะสร้างกำลังทางทหารขึ้นมาอย่างจริงจัง แต่จากการ
 เปลี่ยนแปลงทางการเมืองในภูมิภาค นับตั้งแต่สหรัฐอเมริกาลดบทบาทของตนในเอเชีย ติดตาม
 ภายชัยชนะของคอมมิวนิสต์ในอินโดจีน ทำให้ญี่ปุ่นต้องหันไปเป็นมิตรกับจีนและประเทศอื่น ๆ มากขึ้นและ
 ในญี่ปุ่นเอง กลุ่มผู้นำก็เริ่มพิจารณาถึง บทบาทของตนในการเป็น "มหาอำนาจที่ปราศจากอาวุธ"
 อยู่ในขณะนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้มีการถกเถียงกันมาก ถึงการปรับปรุง กองกำลังป้องกัน
 ตนเองของญี่ปุ่น ซึ่งมีอยู่ประมาณ ๒๓๗,๐๐๐ คนในปัจจุบัน ให้มีประสิทธิภาพในการป้องกันประเทศ

๘๘ ธเนศ กองประเสริฐ เรื่องเดิมหน้า ๓๕, (ในปัจจุบัน อินโดนีเซีย มาเลเซียและสิงคโปร์
 อนุญาตให้เรือสินค้าของญี่ปุ่นที่มีระวางขับน้ำเพียง ๒๐๐,๐๐๐-๓๐๐,๐๐๐ ตัน ผ่านเข้าออกเท่านั้น ญี่ปุ่น
 จึงคำริชุกคลองขามภาคใต้ของประเทศไทยดังกล่าวให้เรือเดินสมุทรขนาดใหญ่ผ่านเข้าออกได้ เพื่อ
 ค้าขนส่งในอนาคที่จะได้ถูกลง).

๘๕ "Japan Faces Up to Reality," Newsweek, October 6, 1975, pp.6-7.

๕๖
มากจน

ดังนั้น อิทธิพลทางการเมืองเศรษฐกิจของญี่ปุ่นก็ แนวโน้มในการที่ญี่ปุ่นอาจจะหันกลับมาสร้าง
กองทัพของตนขึ้นในอนาคตก็คง ทางก็เป็นปัญหาที่ทำให้สิงคโปร์ต้องติดตามและพิจารณาการวางนโยบาย
ต่างประเทศของตนอย่างระมัดระวังเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งญี่ปุ่นเป็นคู่อริเก่าที่เคยยึดสิงคโปร์
ไปครองแล้วครั้งหนึ่ง ในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง และที่สำคัญก็คือ กลุ่มผู้นำของสิงคโปร์ได้เคย
ชิมรสชาตความทารุณของญี่ปุ่นมาแล้ว (ดูรายละเอียดในบทที่ ๔)

๕.๒.๘. สาธารณรัฐประชาชนจีน ตามคำแถลงของผู้นำสาธารณรัฐประชาชนจีนในหลาย
โอกาสว่า จีนจะสนับสนุนขบวนการปลดแอกต่าง ๆ ในกลุ่มประเทศเอเชียอาคเนย์ ในการต่อสู้
เพื่ออิสรภาพและเอกราชโดยสมบูรณ์ ทำให้ผู้นำในกลุ่มประเทศนี้เกิดความวิตกกังวลว่าจีนมีความ
มุ่งหมายที่จะเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ในอาณาบริเวณนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่มีปัญหา
ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์อยู่แล้ว ผู้นำในประเทศเหล่านี้ก็จะมองจีนในลักษณะที่ไม่ค่อยไว้วางใจ

สำหรับสิงคโปร์นั้น เนื่องจากมีพลเมืองถึง ๗๒ เปอร์เซ็นต์ เป็นชาวจีน ประกอบกับประเทศ
เพื่อนบ้านของสิงคโปร์มักกล่าวหาว่าในที่สุดแล้ว สิงคโปร์ก็จะกลายเป็นเมืองจีนแหล่งที่สาม สิ่ง
เหล่านี้ทำให้ผู้นำสิงคโปร์ต้องพยายามมุ่งเน้นที่จะสร้างลักษณะความเป็นสิงคโปร์ให้เด่นชัดขึ้นมาเป็น
พิเศษ เพื่อลบเลือนคำกล่าวหาทั้งกล่าว และเพื่อการอยู่รอดของสิงคโปร์ด้วย แต่การสร้างลักษณะ
ของความเป็นสิงคโปร์ในหมู่ประชากรที่ส่วนใหญ่เป็นชาวจีนนั้น ไม่ใช่กระทำได้ในเวลาอันสั้น และ
ต้องใช้ความพยายามอย่างสูงในการทำให้ประชากรเหล่านี้หมดความนิยมจีนไปในที่สุด

ในอดีตก่อนการปฏิวัติวัฒนธรรม จีนเคยมีนโยบายมุ่งบงการชาวจีนโพ้นทะเลในประเทศ
แถบเอเชียอาคเนย์ ซึ่งมีสิงคโปร์รวมอยู่ด้วย ผู้นำของสิงคโปร์จึงไม่มีความแน่ใจว่าจีนจะเลิก
นโยบายนี้อย่างเด็ดขาด หรือจะหวนกลับไปนโยบายนี้อีกในอนาคต ^{๕๗} แม้ในปัจจุบันจีนได้พิสูจน์

^{๕๖} Ibid.

^{๕๗} "Communist Influences Amongst Overseas Chinese in Southeast Asia," SEATO Confidential Paper, No. ES/57/39-12 (Bangkok : SEATO Research Services Office), pp.10-16.

ตัวเองแล้วว่า ไม่น่าเกี่ยวกับชาวจีนโพ้นทะเล ถึงแม้จะเห็นได้จาก การทำสนธิสัญญากับประเทศที่
รับรองจีน ให้อัตติภาพของจีน ในการบงการชาวจีนโพ้นทะเลในประเทศเหล่านั้น

ดังนั้น อิทธิพลของสาธารณรัฐประชาชนจีนที่มีต่อชาวจีนโพ้นทะเลในอดีต และคำแถลง
ของผู้นำจีนในลักษณะที่จะสนับสนุนขบวนการคอมมิวนิสต์ในประเทศต่าง ๆ จึงได้มีผลกระทบกระเทือน
ต่อการกำหนดนโยบายต่างประเทศของสิงคโปร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนโยบายที่สิงคโปร์มีต่อจีน
เช่น สิงคโปร์ไม่รับแรงในการเปิดความสัมพันธ์ทางการทูตกับจีน เพราะผู้นำสิงคโปร์เกรงว่า
หากเกิดปัญหาอะไรขึ้นระหว่างสิงคโปร์กับจีนแล้ว ชาวจีนในสิงคโปร์บางกลุ่มจะลุกขึ้นสนับสนุนจีน^{๕๕}
ซึ่งถ้าหากเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น ก็จะเป็นผลเสียต่อความพยายามของสิงคโปร์ที่กำลังมุ่งมั่นสร้าง
ลักษณะความเป็นสิงคโปร์ในหมู่ประชากรของตนเป็นอย่างมาก

สรุปแล้วอิทธิพลของประเทศมหาอำนาจที่กระทบกระเทือนต่อการกำหนดนโยบายต่างประเทศ
ของสิงคโปร์นั้น เกี่ยวข้องกับปัญหาทั้งทางการเมืองและเศรษฐกิจ ทั้งทางการเมืองนั้นได้แก่
การแข่งขันกันขยายแสนยานุภาพทางเรือของสหภาพโซเวียตและสหรัฐอเมริกาในมหาสมุทรอินเดีย
และแปซิฟิก การสนับสนุนขบวนการคอมมิวนิสต์ของสาธารณรัฐประชาชนจีนและสหภาพโซเวียต
ในเอเชียอาคเนย์ ตลอดจนการแข่งขันกันสร้างอิทธิพลของมหาอำนาจสองประเทศนี้ ส่วนทาง
เศรษฐกิจนั้น ได้แก่ การเสริมสร้างอิทธิพลทางการค้าของญี่ปุ่นให้อิ่งใหญ่ขึ้นไปเรื่อย ๆ ใน
ภูมิภาคนี้

อนึ่ง เป็นที่น่าสังเกตว่า ในความพยายามที่จะขยายขอบเขตแห่งแสนยานุภาพทางเรือ
ของทั้งสหภาพโซเวียตและอเมริกาทั้งนี้ หรือการขยายอิทธิพลทางเศรษฐกิจการค้าของญี่ปุ่นก็
ทั้งสามประเทศดังกล่าวต่างมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ของแถมมะละกาและของแถมสิงคโปร์

^{๕๕} เขียน ชีระวิทย์, นโยบายต่างประเทศจีนคอมมิวนิสต์ (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว, ๒๕๑๕), หน้า ๕๓ - ๕๔.

^{๕๕} John A. MacDougall, "Birth of a Nation : National Identification
in Singapore," Asian Survey, Vol. XVI, No. 6 (June 1976), pp. 510-524.

เพราะเป็นของแถมที่สะดวกที่สุดและประหยัดที่สุดสำหรับการเดินเรือ (ทั้งเรือรบและเรือสินค้า) ไปมาระหว่างมหาสมุทรแปซิฟิกและมหาสมุทรอินเดีย และความสะดวกของแถมมะละกาและสิงคโปร์ มีความสำคัญยิ่งต่อประเทศมหาอำนาจดังกล่าว ตลอดจนบรรดาประเทศที่อยู่ประชิดของแถมนี้ ผู้เขียนจึงเห็นว่ามีควมจำเป็นที่จะต้องกล่าวถึงความเป็นมาของของแถมนี้พอสังเขป เพื่อประกอบ การวิเคราะห์ในบทต่อไปคือ

เดิมของแถมมะละกาและของแถมสิงคโปร์ที่เชื่อมต่อกันเป็นของแถมที่เรือนานาชาติ สามารถผ่านเข้าออกได้โดยเสรี เพราะถือกันว่าเป็นเส้นทางเดินเรือสากล แต่เมื่อกลางเดือน พฤศจิกายน ปี ค.ศ. ๑๕๗๑ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และสิงคโปร์ อันเป็นหมู่ทวีปโดยเหนือพื้นดิน แต่ละฟากของของแถมนี้ ได้พร้อมใจกันมีปฏิญญาให้โลกรู้ว่า ตนมีสิทธิเหนือของแถมดังกล่าว โดยห้ามมิให้นานาชาติเข้าขู่นยามในการเดินเรือหรือเข้าควบคุมโดยเด็ดขาด ซึ่งมาเลเซีย อินโดนีเซีย และสิงคโปร์ จะเป็นผู้รับภาระในการดูแลรักษา เพื่อให้ทางน้ำสายนี้เป็นเส้นทางเดิน เรือที่สะดวกและปลอดภัยด้วยตนเอง

เพื่อให้บรรดาผู้ประสงค์ดังกล่าว ทั้งมาเลเซียและอินโดนีเซีย ได้ประกาศกำหนดอาณาเขตนานน้ำของตนเป็นระยะทาง ๑๒ ไมล์ทะเลจากชายฝั่ง แต่ส่วนที่แถมที่สุดของของแถมมะละกา อันอยู่ระหว่างเกาะ บูเลา กูบ (Pulau Kukup) ของมาเลเซีย กับเกาะ คาริมัน (Karimun) ของอินโดนีเซีย มีความกว้างเพียง ๘.๘ ไมล์เท่านั้น ประเทศทั้งสองจึงถือว่าทะเลอาณาเขตของตนเริ่มจากจุดกึ่งกลางเขาหัวฝั่ง ซึ่งก็หมายความว่า ของแถมมะละกาได้กลายเป็นนานน้ำอาณาเขตที่อยู่ภายใต้อธิปไตยของชาติทั้งสอง ^{๕๐}

การกระทำดังกล่าว ทำให้บรรดาประเทศที่มีผลประโยชน์จากการใช้ของแถมนี้เป็นทางสัญจรไปมา ได้คัดค้านอย่างรุนแรง โดยเฉพาะญี่ปุ่นและสหภาพโซเวียต เป็นสองประเทศที่กล่าวหาว่าการกระทำของมาเลเซียและอินโดนีเซียเป็นการผนวกเอาทะเลหลวงเข้าไปเป็นอาณาเขตของตน สหรัฐอเมริกาไม่เห็นด้วยกับการอ้างสิทธิเหนือของแถมนี้ จึงได้สนับสนุนให้มีการประชุมเรื่องกฎหมายทะเลของสหประชาชาติขึ้น แต่การประชุมต่าง ๆ แม้จะเริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๕๓ จนถึงปัจจุบันก็ยังไม่

สามารถตกลงกันได้เป็นทางการ

สำหรับทัศนะของสิงคโปร์ที่เกี่ยวกับปัญหาของแคมมะละกานี้ นายราชารัตน์ รัฐมนตรี
ต่างประเทศของสิงคโปร์ โกลดวาวไว้ในการประชุมที่สถาบันการศึกษาภาคพื้นเอเชียอาคเนย์ เมื่อ
เดือนกรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๖๓ ว่า

. . . อีกไม่กี่ข้างหน้า มหาสมุทรอินเดียจะกลายเป็นพื้นที่แห่งความ
ตึงเครียด การฉีกพาทและเต็มไปด้วยอันตราย เช่นเดียวกับมหาสมุทร
แปซิฟิก เมื่อ ๒๐ ปีก่อน ทั้งนี้เพราะมหาสมุทรอินเดียเป็นพื้นที่เชื่อม
คูกทางเดินเรือระหว่างยุโรปกับเอเชีย ทั้งยังเป็นมหาสมุทรที่ควบคุม
เส้นทางทะเลไปสู่ทวีปอื่น ๆ อันมีความสำคัญอย่างยิ่งทางยุทธศาสตร์
. . . ประเทศมหาอำนาจตระหนักดีว่า การพิชิตหรือเขาค้อมครอง
พื้นดินหรือของแคบในอาณานิคมเป็นวิธีการที่ไม่สามารถปฏิบัติได้
ในปัจจุบัน เพราะจะก่อให้เกิดความวุ่นวายมากมายหลายประการ ดังนั้น
ของวางแห่งยุทธศาสตร์จึงเกิดขึ้นโดยการถอนตัวของอังกฤษจากมหาสมุทร
อินเดียจึงกำลังถูกทำให้เต็มโดยไซเวียตและสหรัฐอเมริกาโคลงทุนสร้าง
อำนาจของตนในมหาสมุทรอินเดียมากขึ้นเรื่อย ๆ ฐานทัพสองสามแห่ง
ได้ปรากฏขึ้นแล้ว สำหรับไซเวียตกรมรายงานว่าโคกพวยยามชวยายแสนยา
ภาพทางเรือของตนอย่างจริงจังในอาณานิคม แมกกระพุงสาชวูรรัฐ
ประชาชนจีน ซึ่งปัจจุบันยังคงยอมรับระหว่งนาวาเกินกว่าที่จะก้าวเข้ามา
แข่งขันด้วยกับสหรัฐอเมริกาและไซเวียตโค กุยงูแสดงที่ทำให้เห็นว่ามี
ความสนใจต่อการเมืองในมหาสมุทรอินเดียเพิ่มขึ้นทุกขณะ . . . ๕๑

จากคำแถลงดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าสิงคโปร์ไม่ประสงค์จะเห็นประเทศมหาอำนาจคัดสิน
ปัญหาของแคมมะละกาด้วยความรุนแรง เพราะจะมีผลกระทบที่อันตรายของแคบสิงคโปร์ ซึ่งเป็นเส้น
ทางลำเลียงขนส่งทางน้ำที่สำคัญสุดยกอดเกี่ยวกับการอุดหนุนของสิงคโปร์

การที่สิงคโปร์ร่วมกับมาเลเซียและอินโดนีเซีย ประกาศกรรมสิทธิ์เหนือของแคมมะละกา
นั้น สิงคโปร์มุ่งผลประโยชน์ทางด้านการค้าและรายได้จากการเดินเรือของประเทศเป็นส่วนใหญ่

เพราะเมื่อประเทศต่าง ๆ ยอมรับสิทธิของมาเลเซียและอินโดนีเซียเหนือร่องแคบมะละกาแล้ว
 ก็จะต้องยอมรับกรรมสิทธิของสิงคโปร์เหนือร่องแคบสิงคโปร์เช่นกัน ซึ่งก็หมายความว่าประเทศทั้งสาม
 นี้สามารถกำหนดวิธีการเดินเรือ เพื่อผลประโยชน์ของประเทศตนใหม่มากที่สุด อีกทั้งยังเป็น
 กรรมสิทธิ์ที่มีความสำคัญยิ่งในการใช้เป็นเครื่องมือต่อรอง หรือเรียกร้องผลประโยชน์จากประเทศ
 มหาอำนาจต่าง ๆ อีกด้วย และสำหรับสิงคโปร์โดยเฉพาะนั้นยังสามารถควบคุมเรือรบของสหภาพ
 โซเวียตที่ผ่านเข้าออก เพื่อสนองวัตถุประสงค์ในนโยบายไม่ประสงค์ให้มหาอำนาจประเทศหนึ่ง
 ประเทศใดมีอำนาจโดยเด็ดขาดแต่เพียงผู้เดียวในภูมิภาคนี้ได้อีกด้วย.